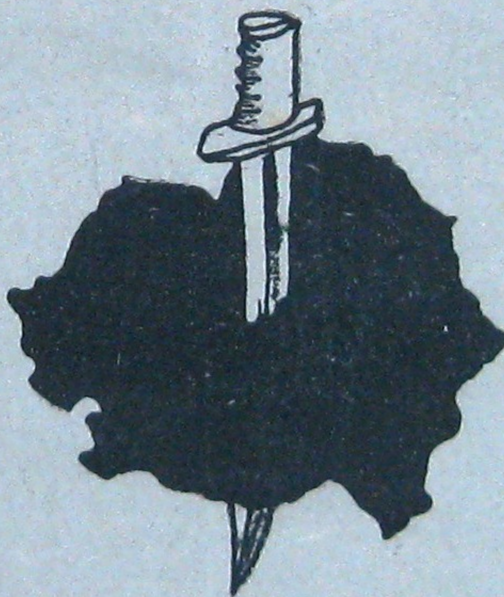
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

N°. 7 MAI 1952
BUENOS AIRES

însemnări

No. 7 — Mai 1952

Propaganda Lor si a Noastra

NE-A căzut de curând in mână cartea "Les Maréchaux soviétiques vous parlent" scrisă de un transfug, colonelul sovietic de Stat Major Ciril Kalinov.

Pentru masa mare a cititorilor neavizaţi, este o carte anticomunistă deoarece autorul "a ales libertatea" şi din occident cenzurează pe Stalin. Citirea ei însă trebue să lase cititorului obiectiv — şi am accentuat, neavizat — necunoscător al rafinatei tehnice de propagandă a comuniştilor, convingerea irezistibilei puteri a imensei armate roşii, splendida formaţie a cadrelor ei şi... simpatie pentru majoritatea mareşalilor şi generalilor citaţi.

Autorul abea formulează cu o voită discreţie un blam pentru conducerea politică şi pare că nu-l p r e a interesează această problemă, propunandu-şi doar să situeze in lumina dorită — afirmând că in U.R.S.S. aceasta n'ar fi posibil — pe valoroşii generali ruşi.

Afirmaţia că nu s'ar putea scrie liber despre calitatea mareşalilor şi generalilor ruşi este dealtfel cam singura gravă infierare impotriva regimului sovietic.

Până şi cei mai incapabili şi necioplіţi mareşali ca de pildă un Budienny sunt prezentaţi cu o nuanţă de ironie simpatică şi de pitoresc care să-i facă aproape simpatici. Cei care au câştigat câteva mari lupte in războiul trecut sunt direct genii militare şi eclipsează pe "incapabilii" generali germani.

Dar nu pentru a analiza capacitatea strategică a lui Jukov, Timochenko s a u Rokossovsky scriem aceste rânduri. Cititorilor interesaţi asupra modului in care s'au desfăşurat marile bătălii de pe frontul de est, le recomandăm să confrunte cartea lui Kalinov cu volumul lui Liddell Hart "Les généraux allemands parlent".

Urmărim numai să atragem atenţia asupra abilităţii propagandei sovietice. Cu carecare vechime pe baricada anticomunistă şi căpătând prin studierea sistemelor intrebuinţate de adversari o anumită rutină in detectarea finalităţilor camuflate semnalăm proaspeţilor anticomunişti caracterul capţios deci primejdios al acestui gen de propagandă.

Nu interesează dacă tovarăşul Kalinov a fugit din Uniunea Sovietică şi a scris această carte cu asentimentul lui Stalin sau nu, interesează faptul că reuşeşte prin slova sa să insinueze in mintea multor oameni de buna credinţă ideia invincibilităţii armatei sovietice, calitatea mareşalilor ei şi cultura, la unii ferventa ortodoxie şi la toţi umanitatea şi jovialitatea care să-i facă atractivi. In consecinţă Kalinov serveşte U.R.S.S.-ul atrăgându-i simpatie, deoarece — ar spune el — conducătorii politici actuali pot fi trecători iar calităţile elogiate de el sunt caracteristice tradiţiei ruseşti şi in afară de aceasta chiar astăzi impresionează râvna tuturor de a îşi desăvârşi o cultură generală şi de specialitate, permiţând formarea unei adevărate elite. Iar in viaţa lor particulară eroii războiului trecut şi probabilii comandanţi de mâine, sunt oameni incântători.

Astfel se face propaganda de către duşmanii noştri.

Dar noi?

E nevoe să subliniem deficienţele, naivităţile şi adesea incompetinţa celor cărora se incredinţează propagandă?

Dar propaganda pe care o face individual fiecare dintre exilaţii, cu dorul de ţară, pătruns de datoria sa? Unde se află de existenţa unui compatriot care a profesat o ideologie politică diferită — şi dacă a fost legionară, este şi mai grav — se concentrează eforturile tuturor celorlalţi pentru a minimaliza, a-l desfiinţa in ochii străinilor ba dacă s'ar putea chiar pentru a-i obţine expulsarea sau arestarea.

Dacă este in aceste cazuri mai mare mişelia sau stupiditatea, care amândouă imping la acelaş penibil rezultat, măcinarea forţei noastre ca bloc românesc şi discreditarea totală a tuturor, denunţători şi d e n u n ţ a ţ i, in ochii străinilor nu interesează. Interesează o intrebare dedusă din insuşi constatarea făcută. Cui prodest?

"INSEMNARI"

ABI GESUNT

Da, și încă la loc de cinste, ca două suflete în plină spovedanie, pe masa mea de lucru stau două cărți: scrisă, una, de un Român, scrisă, a doua, de un Evreu: "Pentru Legionari" de Corneliu Zelea Codreanu, și — în traducere castellană — "La rebelión en tierra santa" de M. Beguin.

Cum, se poate?! Un legionar vorbește și scrie despre cartea unui jidan în acelaș timp când amintește de scrisul Căpitanului?! In casa unui legionar, alături de cartea Căpitanului său, există cartea unui jidan... Ce sacrilegiu!! ar putea să strige anumiți ultra... din cei care, de regulă, de câte ori se arătau nouri vrăjmași la orizontul Legiunii, într'o formă sau alta, au dat bir cu fugiții.

Ai vei! Așa un scandal! Un huligan, un criminal de războiu îndrăznește să vorbeasca di un Ovreiu! vor spune apărătorii de ortodoxie și învățătorii de românism din alte tranșee.

Nu, domnilor, nu. Nu-i nici sacrilegiu și nici scandal. Nu-i nimic din ceiace vă place să tipați. Este cu totul altceva, este o întâlnire de suflete pe traectoria celui mai luminat naționalism. Asta este! Și dac'ați vrea să vă obosiți, și unii și ceilalți, ați vedea ce lume există în aceste două cărți. Vi le recomand, căci

"Pentru Legionari" n'a fost scrisă de un om care s'a jucat de-a Dumnezeu și de-a naționalismul, ci de un martir care, decând a apărut în câmpul spiritual și politic al României și până ce-a fost sugrumat și, ars cu vitriol, aruncat în groapa cu gunoaie și acoperită apoi cu tone de ciment, ne-a arătat primejdia și, din sat în sat, din oraș în oraș, prin munți și văi, a strigat: Patria! Patria! Patria! Strigătul unui om care avea o Patrie și nu voia s'o piardă. Groaza și durerea unui om c'ar putea veni o iz blestemată în care noi, Românii, vom fi siliți să plecămi în lumea largă, cerșind și umilindu-ne pe la porțile străinilor.

Iar "La rebelión en tierra santa" n'a fost scrisă de un zaraf, nici de un traficant de devize sau de un proxenet, ci de un luptător, de șeful luptătorilor din "Irgún Tsevai Leumi". Cartea unui om care n'a avut Patrie, dar acum, după ce s'a chinuit și s'a ebătut, a sperat și a disperat ca o fiara urmărită, o are. Acum, după ce-a isbutit să reînvie în tineretui nației sale virtuțile uitate mii de ani în filele Vechiului Testament, d u p ă ce — cu ajutorul tineretului său reînvitejit — a astupat hulitoarea gură a naționaliștilor de vreme bună ș'apoi a pus mâna în ceafa cotropitorului, are o Patrie.

—"Menajem, dta îți m a i aduci aminte de "Loshuv"? îl întrebă un camarad de temniță". Este cântecul Sionului. Cântămi-l!" "si Menajem povestește : "Eram strânși unul într'altul în fundul unei bărci-temniță care ne ducea dintr'un lagăr rusesc într'alt lagăr rusesc. Dar știam cânta; încă mai știam cânta. Am cântat "Loshuv" care este "Hatikva" și înseamnează: Să ne întoarcem, să ne întoarcem în țara strămoșilor noștri. Cât de înălțător a fost acel ceas!".

Și pe măsură ce lectorul se apropie de sfârșitul celor 700 de pagini ale cărții, vede cum Patria visată de Menajem Beguin se conturează, cum lacrimile nu mai sunt lacrimi de durere ci de bucurie; simte cum blestemele și ura se topesc și, încet încet, ca florile primăverii, în brazda pământului lor răsar laudele și dragostea. Căci Israel are o Patrie și tineretul său a început lupta cântând.

Erau puțini, dar au crezut mult și au știut cânta. Cum puțini și tineri, dar credincioși și iubitori de cântec au fost și cei care, sub conducerea lui Corneliu Codreanu, s'au adunat în pădurea Dobrina și s'au legat să lupte împotriva comunismului.

Ca și Legiunea la început, "Irgún Tsevai Leumi" s'a izbit de frica și lașitatea mulțimei pe care voia s'o salveze, de cumințenia celor care nu voiau să fie ridicoli, de prudența celor care nu voiau să riște. S'a isbit — ca si Legiunea — de toate conștientele și inconștientele unelte și anexe ale dușmanului.

Câtă trudă, cât sbucium și câtă durere până ce a învins teama câtorva și i-a convins apoi să se încadreze într'o unitate de luptă. Să faci luptători dintr'un popor care de mii de ani n'a mai pus mâna pe o armă și nu mai știe ce este lupta deschisă... este extrem de greu. Dar, până la urmă, și-au adus aminte de legea lor, de istoria și de Palestina lor. Au invocat numele Domnului și au făcut apel la sufletele strămoșilor și martirilor neamului lor. Iar când grupul s'a întors dintr'o incursiune — prima lor incursiune înarmată — șeful nu si-a mai cunoscut oamenii. Erau alții, nu mai semănau cu cei plecați; în locul timizilor, în locul celor zgâlțiiți de frică s'a întors un grup de viteji. Erau răniți, muriseră doi dintre ei, sângele le scalda fețele, dar râdeau și cântau: l-au bătut pe inamic. După două mii de ani, l-au bătut pe inamic în câmp deschis, în luptă fățișă.

Și așa, zi de zi, lună de lună, ani grei, cu sânge și sudoare, trădați și vânduti de frați de sânge, huliți de mai-marii poporului, plătind pentru un mort de-al lor cu cinci morți din tabăra cutropitorului, spânzurând un inamic pentru spânzurarea unui amic, răspunzând cu judecată sumară sumarelor judecăți ale impilatorului, luptând, rugându-se și crezând, cântând și jertfind luptându-se, "Irgún Tsevai Leumi" a îmbărbătat întreg poporul, l'au alungat pe cutropitor si pe podul pământului s'a născut o țară nouă: Palestina.

"După cât se știe, nimeni nu plânge de mila miilor de oi care sunt duse la faimosul abator din Chicago; și, la fel, lumea nu se înduioșează, sau cel puțin se obijnuește a nu se înduioșa, de miile și sutele de mii de oameni ce, ca și oile, se lasă duși la tăetor".

"Lumea nu plânge de mila celor decapitați: respectă pe luptatori. Bine sau rau, așa este. Toate neamurile știu aceasta, dar... Dar frica paralizează, înmărmurește. Este deci nevoie de vitejie. Vitejie în numele unui ideal". Idealul este mai puternic decât noi toți. Pentru el se cade, și el te ridică. Pentru el se intră în temniță, si el te eliberează. Pentru el se moare, și el te învie. Și să nu vorbească cei care râd de "misticism". Glasul istoriei nu este mistică ieftină: este un puternic factor al realității, și pe acest glas vroiau dușmanii noștrii să-l amuțească", spune Menajem Beguin în cartea sa.

Dar despre aceasta și despre alte aspeete prezentate de cartea șefului luptătoriilor din "Irgún Tsevai Leumi" într'un număr viitor, iar până atunci, ca de la luptător la luptător, un sincer salut și "ABI GESUNT".

Toader IORAȘ

Extrase din „LES MARÉCHAUX SOVIÉTIQUES VOUS PARLENT"

GUVERNUL sovietic recunoaște a fi primit numai 65% din livrările americane trimise în timpul rasboiului și anume:

Avioane	6.900
Tancuri si mașini blindate	10.200
Camioane și camionete	300.000

In ceeace privește producția de războiu a U.R.S.S.-ului intre 1940-1945, după date statistice:

Avioane	106.600
Camioane și automobile	950.000
Tancuri	128.500

Din datele sovietice se poate trage concluzia că ajutorul anglo-american reprezintă în procente:

Avioane	7,1 %
Tancuri	9,5 %
Camioane	22,2 %

★

DIN cifrele care s'au stabilit aproximativ, pierderile armatelor sovietice intre 1941-1945 se ridică la:

Morti pe câmpul de onoare și dispăruți	8.500.000
Răniți	20.000.000
Prizonieri capturați de către inamic in cursul luptelor	3.750.000
Morți in urma rănilor	2.500.000
Morți in capitivitate	2.600.000
Mari mutilați ...	3.500.000

10 MAI

Ziua aniversară a independenței și a regalității românești, odinioară prilej de exuberante manifestații militare, culturale și patriotice, este astăzi, pentru intregul neam,zi de doliu. Am pierdut regalitatea. Pantrüm pierdut independența, am însă intactă nădejdea recâștigării tuturor libertătilor răpite, după cum păstrăm,in pribegie, Monarhia simbol al unirii intre Români, rămasă din păcate asa de simbolică.

CATEDRALA REÎNTREGIRII BIS. ORT. ROM. ALBA-IULIA

CRIZE IDEOLOGICE

In Lumea Lor (II.)

IN articolul din Nr. 5 am analizat tangențial care sunt influențele exercitate de occident asupra lumii rusești in ultimii ani, și care sunt consecințele intâlnirii celor două lumi in urmă ultimului război mondial.

In numărul de față vom schița doi din numeroșii factori care contribuie la descompunerea marxismului din Rusia: a) Prăbușirea mitului proletar, și; b) Formarea clasei ultraproletare.

a) - Intelectualitatea sovietică a fost recrutată in primul rând din masa proletară. Fii de meseriași și lucrători aveau intăietate in obținerea burselor de stat. Orice fiu de proletar, numai la exprimarea dorinței de a studia era primit imediat in institutele tehnice sau in Universitate, fiind intreținuți in mod gratuit până la terminarea studiilor, iar profesorii care indrăzneau să protesteze, in cazul când nouile elemente nu corespundeau fie datorită insuficienței pregătiri, fie deficiențelor intelective, erau amenințați să fie declarați dușmani ai regimului și eliminați din invățământ sau deținuți. Cu timpul insă, conducătorii sovietici și-au dat seama de puținul randament ce-l dădeau nouile generații ce eșeau de pe băncile Universităților, și au impus noui criterii in selecționarea viitorilor intelectuali. Astfel s'a ajuns ca in anii premergători celui de al doilea război mondial condiția principală pentru ca un tânăr să poată urma cursurile universitare să nu mai fie apartenența la pătura proletară, ci capacitatea și aptitudinile.

Dar chiar dintre elementele strălucite care s'au ridicat din mijlocul păturii proletare, s'au găsit unii, care, trăind pe meridianele ideale ale doctrinei marxiste, să să ridice revoltați impotriva grupului de tirani și a păturei superpuse protestând și demascând practicele pe care le intrebuințează " responsabilii " bolșevici. Aceste rebeliuni sporadice a reprezentanților clasei proletare impotriva celor ce au pretenția de a fi apărătorii proletariatului, au produs schimbare in tactica diriguitorilor bolșevici. Consecința a fost dublarea orelor destinate educației politice și complecta renunțare la selecționarea elementelor de incredere dintr'o anumită clasă, punându-se accentul in primul rând pe capacitatea de adaptabilitate la metodele bolșevice.

Vechile sloganuri marxiste și-au pierdut din magism, devenind bune numai pentru export, iar peste puțin mitul proletariatului, va ajunge să fie motiv de pură podoabă a unei doctrine desarticulate. Azi tânărul comunist rus, "comsomolistul", educat cu ingrijire dela o etate fragedă și trimis pe băncile Academiei Lenin să studieze misterele marxismului, se comportă exact la fel ca inaintașii lui: Acționează, vorbește, gesticulează, râde și se incruntă ca un perfect om prefabricat, cu unica deosebire că s'a obișnuit să gândească pe cont propriu, iar ceeace gândește se poate ghici din reacțiunile sutelor de tineri intelectuali ruși, care indrăznesc — cu prețul libertății sau al vieții — să ridice vocea in contra exploatatorilor unui proletariat a cărui mit s'a prabușit.

b) - Lumea rusă de azi nu mai privește viitorul patriei ci incălzindu-se sub razele stelei comuniste. Treizeci și cinci de ani de disecție marxistă pe trupul uriaș al Rusiei, au redus cei un milion de fanatici comuniști care incovoiau voința poporului rus la o sută de mii de disperați care — pe plan propagandistic — incearcă să reinvioreze energiile latente ale poporului rus in contra lumii creștine, in aceiași măsură in care au reușit s'o facă — pe plan militar in 1942, când au reușit cu ajutor material occidental să prelungească agonia experienței marxiste. Evident ca răsunătoarele succese pe care le inregistrează comunismul in străinătate, ca doctrina politică, nu reușesc să atenueze, decât in mică măsură, acuta criză prin care trece bolșevismul rusesc. Alt factor important al descompunerii mașinării stalinisté, este nașterea unei noui clase, pe care am putea-o numi **"ultraproletara"**.

In ultimii cincisprezece ani au constatat diriginții bolșevismului, că in Rusia la adăpostul realizărilor proletare s'a format o noua clasă săracă, mult mai săracă decât proletariatul din timpul țarismului; care a luat ființă in mod nesimțit din foști culaci, burghezi săraciți, fii de foști intelectuali, muncitori care nu reușesc să țină pas cu ritmul stahanovismului, foști comuniști desiluzionați, și lucrători indiferenți, pe care o injustă repartiție a mizeriei și o mizerabilă repartiție a dreptății, i-a redus la acelaș numitor, absorbid o bună parte din vechiul proletariat și

(Urmare in pag. 6)

Cuvântul Prietenilor

LOS ISMOS Y LA REALIDAD

Nos honra con la presente colaboración, un sincero amigo de nuestra Rumania, el barón Carlos von Merck, periodista de fama internacional, durante muchos años corresponsal de los más salientes diarios de Alemania en 11 paises de Europa y América, dedicado con predilección a los problemas de los países latinos.

En todos los rincones de la tierra se viene predicando que el nacionalismo es el principio que impide la unión estrecha del mundo libre frente a la amenaza bolchevique. Esa tesis nos obliga a meditar a todos los que, por sentirnos Europeos, hemos clavado nuestras esperanzas y nuestros amores en las propias entrañas de nuestras respectivas patrias y entendemos y sentimos el nacionalismo no como factor limitante sino como factor integrante en todo lo que respecta a la defensa de Occidente. Un muro de contención frente a la marea roja no se levanta con ese amorfo y melancólico puré del "sentir común occidental", sino con piedras angulares ya firmemente cristalizadas y claramente conturadas, vale decir con naciones definidas a quienes la vivencia de los siglos les ha conferido una cohesión muy parecida a la que resulta de procesos geológicos. Tan solo lo que ya está unido y definido en si sirve para formar unidades superiores, puede "formar parte", se presta para ser cincelado por genios creadores. Lo amorfo que no ha cuajado todavía, está abierto a toda clase de infiltraciones, puede cambiar sabor y consistencia en todo instante y no tiene volumen. De allí es que se nos hace que justamente en esta época se hará patente que nosotros llevamos la razón, nosotros que buscamos nuestro material de construcción en las propias canteras de la historia, no aquellos otros que desdeñan el cincel, prefieren el cucharón de las porciones, los condimentos ideológicos, los purés en los que se puede meter cuchara y se sienten por ello tan a gusto en las cocinas parlamentarias demoliberales, donde todo se enfría y se calienta "a gusto" y todo se deja mezclar y revolver.

Cada día que transcurre pondrá en evidencia que el nacionalismo es el único concepto entre los muchos "ismos" que enfoca una realidad y que corresponde ampliamente a esa ley biológica que lleva a las comunidades definidas a convertirse en bases de comunidades superiores. No obstante vivimos todos el eterno problema de la patria grande y de la patria chica que nos obliga a diferenciar bien claro entre lo real y lo ideológico de nuestro concepto, entre lo que vale únicamente para los rumanos, alemanes, españoles, etc. respectivamente y lo que vale para todos los europeos. Las posibilidades y perspectivas de cada nacionalismo son funciones de los valores de validez supranacional que sepa y pueda generar y además del carácter de sus concientes portadores. Si clavamos el concepto nacionalista únicamente en las regiones ideológicas, sometemos la unidad nación a todas las consecuencias que se derrivan de la inflación de los "ismos". En nuestros tiempos abundan las bellas ideologías y los esquemas teóricos de la política, sin embargo existe aguda escasez de hombres con ideas e impulsos definidos. Y el mejor de los conceptos espirituales no sirve para nada en el campo político si no tiene portadores integrales. Las confesiones poíticas y religiosas entran en dificultades, en cuanto más visible se haga la discrepancia entre ellas y su práctica, discrepancia que muy raras veces proviene de conceptos básicos erróneos, empero parte generalmente de la insuficiencia de los llamados a traducir ideas, ideales e ideologías en efectividades conducentes. Muchas teorías sublimes —piénsese por ejemplo en el ideal demoliberal— se han convertido con el tiempo en flagelos de la humanidad, porque ni tuvieron relación primordial con la rea-

lidad ni enraigamiento metafísico y muy contados portadores de calidad moral. Los "ismos" se han distanciado todos de la realidad. Y en cuanto la política empesó a obedecer a imperativos ideológicos, estaba planteada la tragedia espiritual de nuestro siglo. Las rotundas equivocaciones del hombre asumieron el carácter de revelaciones y sobre las auténticas revelaciones cayó la densa nieblina de la duda.

Si nos examinamos concienzudamente tendremos que confesar que los movimientos nacionalistas de nuestro siglo corren peligro similar, sobreestimando los imperativos ideológicos y subestimando la realidad, esa realidad a la que por naturaleza más cerca habían llegado que cualquier otra escuela de pensamiento. Es por eso que debemos volver trazar muy claramente el inventario de nuestro bagaje espiritual, separando lo operante de lo embriagador. Al proceder así descubriremos los motivos de nuestra fuerza y las causas del debilitamiento pasajero: Nuestra fuerza estriba en el hecho que no partimos desde uno de los muchos ideales, sino de un hecho incontrovertible que es la nación. Un ideario forjado sobre una realidad tiene que ser forzosamente operante y efectivo. Allí, empero, donde el nacionalismo perdiera los estribos de los hechos y ya no fuera más que un ideal divorciado de la realidad, empezó a predominar una embriaguez ideológica muy parecida a la que producen los cocktails liberales y democráticos. Pero, en la medida que nuestra época nos obliga a ser amos de los hechos, se restablece en las filas de todos los nacionalismos el equilibrio entre los cerebros fríos y los corazones candentes, venciéndose así el debilitamiento pasajero. Es por eso que tenemos derecho a sentirnos como el factor integrantes en todo lo tocante a la defensa de Occidente.

El autor de estas líneas cree muy sinceramente que los camaradas de la Guardia de Hierro rumana tienen peculiar derecho a sentir de esta manera, puesto que fueron y siguen siendo mucho más realistas que el conservadorismo de su país que en un momento crucial creyó posible pactar con el coloso moscovita. Los rumanos en el exilio no viven cultivando bellas teorías sino forjando efectividades conducentes a la liberación de su patria oprimida. Tienen la fuerza para comportarse así, porque su gran maestro, Cornelio Zelea Codreanu les reveló el misterio de la honda relación entre sentido social y sentido religioso, sentido universal y sentido nacional. Me es por ello peculiarmente grato dedicarles estas líneas, sabiendo que la "Guardia de Hierro" no es un "ismo", sino una realidad de la que el mundo libre y las elites concientes tienen derechos a esperar frutos muy maduros.

C. E. von MERCK

---

constituind o pătură subpusă, a cărei situaţie se poate asemăna numai cu aceia a sclavilor din perioada precreştină.

Apariţia acestor paria, ar putea constitui un motiv de bucurie pentru conducătorii sovietici — obişnuiţi să exploateze sângele omenesc pentru realizări de proporţii, menite să impresioneze ochiul occidental —, dacă noui proletariat ar fi docil şi s'ar mulţumi cu dureroasa rumegare a mizeriei. Se întâmpla însă un lucru neprevăzut, pe care poate nici mintea ascuţită a unui Engels sau Marx, nu ar fi putut să-l prevadă: ultraproletariat speculat.

Cine crede că această luptă ameninţă să ia proporţii intr'un viitor apropiat, se înşală, căci lupta e surdă, se observă doar in rezultatele proaste pe care le dau fabricile ruseşti, in brusca frecventare a bisericilor, in tendinţa da a înşela permanent organele partidului, in neincrederea permanentă in tot ce este bolşevic, in acte de sabotaj, precum şi intr'un boicot metodic la care sunt supuse dispoziţiile partidului in fabrici şi intreprindri.

Viitorul apropiat nu va fi influenţat de această luptă surdă şi de durată. "Specificul rus" nu va facilita credem trecerea imediată la o fază de răscoală violentă, dar semnele unui proces de descompunere a sistemului nu pot fi negate decât de adoratorii Kremlinului.

OVIDIU GAINA

IN TIMP SI IN SPATIU

Culegând din evenimentele importante ale lunei trecute cele ce pot avea influenţe imediate sau îndepărtate asupra soartei României dăm întâietate unuia secundar în aparenţă.

Ne referim la conferinţa economică internaţională de la Moscova. In plin războI rece, în plină stagnare a diferitelor negocieri internaţionale, Kremlinul reuşeste să adune într'o conferinţă la Moscova, în afara cadrului trasat de ONU şi de rutina preexistentă o uriaşă conferinţă economică. Numeroasele delegaţii de pretutindeni, nu se mărginesc să discute principii vagi pentru "ameliorarea" situaţiei economice ci păşesc direct la semnări de acorduri de schimb, depăşind politica oficială interguvernamentală. Repercusiunile viitoare ale reuniunei de la Moscova nu pot fi cântărite astăzi, ar fi însă, credem, copilăresc să se creadă că se vor reduce la câteva neinsemnate schimburi de mărfuri. Pentru atâta numai, nu si-ar fi deschis sumbra Moscovă porţile neguţătorilor burghezi. Pe planul politic poate va insemna mai mult decât pe cel economic şi-încă odată-succesul nu va fi al occidentului anticomunist. Pentru Organizaţia Naţiunilor Unite este în tot cazul o umbrire, care alături de impasul cronic din Corea, de neamestecul în conflictul Franco-Tunisian şi de lipsa de eficienţă în majoritatea problemelor acute, ne aminteşte epoca agonică a răposatei Ligi a Naţiunilor.

Şi în timp ce Sovietele păstrează iniţiativa şi reuşesc o manevră de tipul celei menţionate, în tabăra aşa zisă occidentală-pe care am dori-o cât mai solidă şi strălucitoare de prestigiu-domnul Truman îşi pune în mare încurcătură colaboratorii şi se expune celor mai acerbe critici ale presei mondiale, lăudându-se că ar fi intimidat pe Stalin în 1945 cu un ultimatum dar care totuşi... era sa fie... dacă n'ar fi fost... Trist şi descurajant şi nefast pentru domnia sa, dacă n'ar fi renunţat să mai candideze la preşidenţia Statelor Unite. Unde însă Preşenditele Truman — poate tocmai fiindcă nu mai candidează — a demonstrat mână forte, indispunând şi marea industrie şi pe cei 700.000 de lucrători siderurgici în grevă, a fost prin măsurile luate pentru a nu întrerupe această importantă producţie.

★

Generalul Eisenhower îşi vede şansele mărite chiar dacă mulţi republicani susţin pe foarte inegalul senator Taft. La 28 Aprilie, data intrării în vigoare a tratatului de pace şi al celui de mutuă securitate americano-japaneză, s'au produs la Tokio manifestaţii delirante de bucurie dar pare că nici acolo propaganda comunistă n'a fost absentă, deoarece... ar fi întrecut măsura ostilitatea populară faţa de americani.

In Europa, generalul Ridgway înlocuitorul lui "Ike" va avea încă o sarcină grea. Armata Europei va trebui să fie, până la urmă, bazată pe aportul Germaniei şi puţin pe al Franţei care este nevoită să trimită noui trupe în Indochina şi să'şi întindă prea mult coarda în Africa de Nord. Conştientă de rolul ce i se rezervă, Germania îşi joacă abil atuurile şi negociază participarea în apărarea Europei Occidentale.

La rândul ei, Spania, căreia se solicita baze aeronavale, îşi alege momentul pentru a pretinde în Tanger reintoarcerea la regimul acordurilor din 1923 şi 1928, acorduri suspendate în 1945 când boicotul antifranquist constituia una din ţintele "marilor puteri occidentale".

Şi fiindcă menţionăm marile puteri, avide atunci de a "democratiza" Spania şi încrezătoare, tot pe atunci, în democraţia sovietică, să nu omitem să inregistrăm în Anglia, la Londra, în recentele alegeri municipale, marele succes al laburiştilor la un interval atât de scurt după trecerea în opoziţie şi într'un moment în care divergenţele Atlee-Bevan păreau fatale unităţii partidului.

Totuşi d. Churchill declară că va munci pentru a repara răul adus de 6 ani de laburism!

★

Ar fi încă multe de reparat de către actualii conducători de popoare şi nu numai dintre greşelile comise de alţii, dar... trebue să avem răbdare.

1 Mai 1952 R. G.

pământul ţării noastre geme...

Plan de viitor.

In şedinţa plenară, Confederaţia generală a muncii şi U. T. M. (Uniunea Tineretului Muncitoresc) au hotarît ca Sărbătoarea Crăciunului să fie mutată pe ziua de 21 Decembrie. Ştiut fiind că in această şi este onomastica "Părintelui Popoarelor" de sigur Moş Gerilă va fi reprezentat de el.

In pasul vremii.

La inaugurarea expoziţiei pe "drumul construirii socialismului" academicianul R.P.R.-ist M. Novikov, secretarul Uniunii Scriitorilor, a vorbit despre "pas" şi "pasul noului ere". La intoarcere tovarăşii erau atenţi la noul pas ca să nu-şi piardă urma!

Lipsă de entuziasm.

Academicianul Constantin Nădejde, stâlpul învăţământului superior din R.P.R. a fost mustrat pentru lipsă de activitate — lipsa de inscrieri a studenţilor pentru a studia in "paradisul sovietic". Fiind intrebat mai deaproape tovarăşul Kolgov asupra situaţiei a răspunsi mi-am pierdut nădejdea.

Românizarea armatei R.P.R.

La sfârşitul anului 1951 efectivul armatei regulate democrato-populare-comuniste atingea cifra de 250.000 voluntari încadraţi. Astăzi: 200.000 se găsesc in serviciul societăţii Sovrom Constr. (societate de răspundere nelimitată) cu următoarele sucursale: miliţie, poliţie şi securitate. Restul de 50.000 mai puţin capabili sunt vărsaţi în M. V. D. Conducătorul armatei: generalul popular Kolganov. Controlul armatei şi al societăţii Sovrom Constr. (S.R.N.): Sergiu Nikolov Nicolski, este ajutat de un stat major compus din 150 ofiţeri ruşi, toţi români neaoşi de pe Volga.

Activitate progresistă.

Pe la mijlocul lui Martie la institutul de ştiinţă şi planificare economică, Vladimir Ilici Lenin din capitală, tovarăşul Ostrovski Alex Nikolaevi de pe Don, a vorbit despre economie... şi politică. Au luat parte tovarăşii: Iosif Stern, Strubel şi tovarăşa Sofia Mazincescu. Sala a fost plină până la refuz. Adunarea s'a terminat cu lozinca: lichidarea analfabetismului. Iată cât de uşor progresiştii români s'au incorporat in luptă contra analfabetismului care cuprinde o jumătate de glob după spusele pedagogogului vienez Paul Dengler.

Pe marginea producţiei.

In timp ce in Ungaria sunt invadate vitrinele prăvăliilor cu jucării populare, zise democratice, ce reprezintă: un soldat rus, un korean de nord (cu iniţialele K.O.) la noi pe la sfârşitul lunii Ianuarie aceştia au apărut in mărime naturală pe străzile Bucureştiului. In momentul de faţă lipseşte doar jucăria "genialului invăţător".

Activitate.

Cu toate atacurile suferite in comunele: Drăgăneşti, Băileşti, Ciulniţa, etc., propagandiştii filmului sovietic "reconstruirea socială a gospodăriilor agricole" insistă a convinge pe ţăranii români pentru o producţie mai mare. Ei dau ca exemplu printre altele: marea noastră prietenă Rusia are pe an până la 3 - 4 recolte. Cum? Foarte simplu: una bulgărească, una ungurească, una poloneză şi la nevoe una chineză!

Pe categorii.

In ţară, din ordinul P.C.R. comitetul sfaturilor populare a procedat la următoarea impărţire a ţăranilor:

1. "Ţăranii muncitori": proprietari de pământ până la 2 ha.
2. "Ţăranii mijlocaşi": proprietari de pământ intre 2-5 ha.
3. "Chiaburii": proprietari de pământ peste 5 ha.
4. "Robii" (categorie care a fost uitată să fie menţionată) cea mai mare.

Eclipsa.

In cadrul ciclurilor de conferinţe "cultura si arta" directorul observatorului astronomic din Bucuresti a explicat publicului eclipsa de soare care a avut loc in 25 ale lunii Februarie a.c. Printre membrii marcanti ai partidului au fost zăriţi: Iosif Puvak, noul ministru adjunt din Ministerul Industriei metalurgice si industriei chimice, ing. C. Tomescu, noul ministru adjunt din Ministerul Transporturilor precum si Consilierul ministerial V. Munteanu. In concluzie, conferentiarul a spus: soarele rasare tot dela rasarit.

ERA PRIN MAIU...

ERA prin Mai, când privirile noastre cuprindeau in zare câmpul, căutând să afle cât de imbelşugată va fi recolta. Toată bogăţia ţării, a noastră era — nimeni nu ne putea lua pâinea de la gură.

— Pe vremea aceea, doar Dumnezeu hotăra cât trebue să mănânce românul...

— Era prin Mai, când, invăluiţi in parfumul ultimului liliac, indrăgostiţii se pregăteau de nuntă visând un viitor ce le surâdea, intr'o ţară bogată şi liberă.

— Dragostea lor nu era intunecată de gândul că roadele ei vor da o nouă serie de sclavi răsăritului.

— Era prin Mai, când tineretul se pregătea de examene cu râvna pe care ţi-o dă dorul unei vieţi pe placul tău. Rezultatul merita efortul făcut dealungul anilor de studii, cunostinţele, posibilităţile şi năzuinţele fiecăruia puteau fi puse in serviciul patriei — fără criterii de ordin străin nouă, fără intromisiuni strâmb intenţionate şi fără eforturi deviate.

— Era prin Mai, când isprăvită ziua de lucru românii işi petreceau seara sub bolta de viţă, fără teama nopţii care vine. Era vremea când se puteau încă face planuri de viitor.

— Era prin Mai, când manifestările artistice erau in toiu. Expoziţii de pictură şi sculptură cu subiecte libere, concerte cu muzică aleasă după inspiraţia artiştilor şi nu a "partidului" — reprezentaţii şi serbări in care talentul năvălea liber, izvorît din cel mai curat românism sau inspirat de valorile clasice eterne.

— Era prin Mai, de 10 Mai, când mici si mari ne grăbeam să sărbătorim ziua, asistând la paradă. Doamne — câtă mândrie ne stapânea pe toţi deopotrivă! Nici o frunte plecată sau increţită la acel măreţ spectacol pe care-l dă o armată liberă, armata patriei tale, defilând!

— Mă intreb ce o fi in sufletele ostaşilor noştri in acest 10 Mai, când primesc porunci străine, când nu mai au rege, când li s'a luat dreptul sfânt de a-şi apăra ţara...

— Era prin Mai, timpul potrivit hoinărelii, când românii işi puteau cutreera ţara in lung şi in lat, liberi, căutând inălţimile munţilor pentru a se plimba şi nu pentru a se ascunde.

— Oamenii puteau călători şi in străinătate. Plecau, atraşi de Mai-ul florentin — de sărbătoarea primăverii in Provenza — sau de infloritele maluri ale Rhinului. Se intorceau apoi acasă, pentrucă pe atunci se călătorea — nu se fugea.

— Tara noastră, de proverbială ospitalitate, era vizitată de personalităţi internaţionale, atrase de frumuseţea şi de farmecul ei, de acea unică şi armonioasa imbinare a orientului cu occidentul, de românii care ştiau in aceiaşi măsură să fie duioşi sau sa râdă.

— Astăzi, porţi grele se inchid in faţa celor care vor să intre sau să iasă din ţară.

— Neobişnuite ziduri, monstruoase, cuprind hotarele ascunzând crimele şi inăbuşind durerea dinăuntru.

— Suntem in Mai — şi sufletul ne e greu!

— Primăvara ne ocoleşte Tara

— Sunt ani de când o asteptăm, de când lunile sunt toate la fel, de când s'au oprit, triste — in pragul unei ierni care ne ingheaţă inimile.

— Vrem soare pentru Tara noastra!

— Vrem s'o vedem etern, in plină lună Mai, când aerul e dulce şi parfumat, când sufletele sunt mai aproape de Dumnezeire — când natura intreagă evoluează spre impliniri desăvârşite.

ZIZI GHENEA

«JOS GRECII»?

Primim din partea dlui I. Seceleanu următoarele rânduri:

"Domnule Director,

Pus in cauză de buletinul BIRE pentru un articol publicat in ROMANIA, am redactat pentru a fi publicat in acest din urmă ziar articolul de mai jos. Din lipsă de spaţiu, redacţia ROMÂNIEI mi-a răspuns că nu-mi poate publica deocamdată intampinarea. Fac deci apel la ospitalitatea INSEMNARILOR, care apar in acelaşi oraş ca şi ROMANIA, si vă rog să binevoiţi a insera lămuririle alăturate. Dat fiind ca pun in cauză nu numai persoana mea sau publicaţia "neacatării" BIRE, cio problemă de ordin general, adică aceia a bunei cuviinţi fată de namul oaspete, sper că nu-mi veţi socoti rândurile disproportionat de abundante faţa de neinsemnatul pretext ce mi le-au sugerat.

Notez, pentru cititorii lui BIRE, că adjectivul "acătürii", care provine din latinul "eccu talem" inseamnă "remarcabil, importan". De ex. (cf. Dicţionarul român-francez de C. Şăineanu): "nu-i acătarea — il n'est bon a rien" sau "nici aici nu-i mai acătării — il ne fait pas bon ici non plus". I. S.

Primiţi vă rog, Domnule Director, etc.

N. Red. — Considerând că tema tratată de dl Seceleanu este de interes general, îl acordam cu plăcere ospitalitatea cerută, füra a ne pronunţa asupra argumentelor in discuţie.

AMABILA foaie BIRE imi face cinstea să se ocupe de mine. Găsindu-mă mic şi necunoscut, imi decretează numele drept pseudonim.

Imi ingăduisem, intr'un număr al ROMANIEI, să comentez ieşirea din Ligă a dlor Ghilezan şi Venetu, prieteni,, parese, ai dlui René. Şi cum dl René nu a găsit, in apărarea lor, nici un răspuns la măruntele observaţii pe care le avansasem, a ieşit pripit din baie, făcându-se roşu, roşu (de data aceasta de furie). In trecutul nu prea indepartat se rosea din convingere politică. Dl Rene s'a răţoit aşa la mine: "Legionarule, antisemitule, răule!". Oi fi poate rău. Dar intâmplător nu-s nici legionar, nici antisemit. Antisemit nu sunt pentrucă socotesc pe cale de rezolvare problema evreiască

Legionar nu sunt pentrucă eram prea tânăr când se mai putea intra in rândurile Mişcării Legionare. Insă nu atribui nelegionarismului meu nici o virtute particulară, dupa cum, de aşi fi fost legionar, nu mi-aşi fi considerat cu nimica ştirbită personalitatea, asa cum i se pare dlui René că trebuie să se petreacă cu legionarii. Să-şi aducă şi dumnealui aminte: ce, pe când era grec si comunist se simtea oare diminuat? Nu. Atunci dece crede că ipoteticul său interlocutor s'ar p u t e a simţi prost la "insulta" de Român şi legionar?

Insă ce sunt sau ce nu sunt eu nu interesează aici. Ceiace trebuia să-l intereseze pe dl René (care, fără să mă cunoască, imi face cinstea unui portret psihologic en pié) este cum arătam eu a fi in articolul incriminat. L-am recitit cu atenţie, puricându-l să văd din ce intorsătură de frază sau din ce strămb inţeleasă subtilitate lingvistică ar fi putut un cititor ca dl René, nefamiliarizat încă cu toate nuanţele limbii pe care o mânuieste (ca să zic aşa), să infereze că aşi fi eu, "stimabilul Seceleanu", un "rest al doctrinei naufragiate: Jos jidanii, jos grecii!".

Cu mana pe conştiinţă vă jur că nu am găsit nimic. Nici in rânduri, n i c i printre rânduri. M'am intors deci la articolul dlui René, să aflu intr'insul cheia misterului. Unde o fi găsit dumnealui că sunt şi legionar, si antisemit, şi antigrec, când in incriminatul m e u comentar nu scriam nici despre Legiune, nici despre evrei, nici despre Venizelos. Ei bine, iată: toate aceste păcate ale mele rezultă din... aprecierile făcute la adresa lui BIRE.

Ori, in singurul paragraf in care m'am referit la BIRE, am apreciat astfel stimabila foaic pe care mi-am permis, in lipsa de alt epitet, s'o calific cu adjectivul (devenit pare-se cumulativ antisemit si antigrec) de "pariziană". Şi am mai adăugat — nenorocitul de mine — aceasta gravă bagare de seama: "Ni se pare totuşi suspect că doi fruntaşi (zic ei) ai politicei româneşti să nu fi găsit altă gazetă mai acătării in care să-şi verse năduful".

Ei, acuma stiu. Sunt antisemit si antigrec pentruca in loc de a proclama buletinul BIRE ca fiind cea mai desteaptă, cea mai bine scrisă, cea mai românească foaie din exil, mi-am permis intolerabila licenţă să n'o consider "acătării". Cum in micul "Garnier" român-francez pe care-l utilizează probabil dl René când scrie româneşte cuvântul "acătării" nu figurează, confratele dela BIRE şi-a fi inchipuit că inseamnă vreo gravă injurătură adusă gazetei, şi — turcul făcând una cu pistolu — persoanei dumisale.

Să admitem că "acătării" ar fi fost, in intenţia mea, o insultă personală adusă talentului şi seriozităţii dlui René. Dar de când dl René se consideră reprezentantul prin antonomazie (cuvânt ăsta pe care l-am luat din dicţionarul grecesc) şi cumulativ al Israelului şi al Greciei? De când faptul (ce rămâne incă de probat) de a-l insulta pe dl René constituie o crimă de lese-naţiune a popoarelor iudeu si grec?

Dacă această insignă inepţie a dlui René, clădită numai pe vânt, nu ar aduce in discuţie decât persoana mea, nu ne-am fi ostenit s'o relevăm. Dar răţoiala respectivului trădează mai mult decât o iremediabila naivtàte. Este vorba de un intreg sistem care se află pus in cauză.

Dl René nu comite numai indelicateţa de a se amesteca in chestiuni ce ar trebui să-i rămână cu totul străine, cum sunt certurile intre români sau neinţelegerile intre români şi evrei, ci merge mult mai departe: la decretarea de trădători de neam român a celor ce nu gândesc, despre treburile ramâneşti, aşa cum gândeste domniasa.

Noi nu ne-am amestecat niciodată in treburile interne sau externe ale Greciei. Nu am vorbit nici de dl Venizelos, nici de dl Sofulis, nici de diferiţii minstri si generali atenieni sau insulari, care se răfuiesc intre ei, pe chestii greceşti. Mai mult. Am tăcut şi continuăm să tacem contra prigoanei deslănţuită de ultimele guverne dela Atena impotriva fraţilor noştri de neam (iar o sa mă injure dl Rene de rasist) macedonenii, la a caror sistematică exterminare se procedează cu tot atâta umanitate si democraţie ca in Bucureştii Anei Pauker.

Nu aţâţăm impotriva grecilor, pentrucă, in ciuda prezentelor şi trecutelor abuzuri pe care le-am avut de indurat dela unii dintrânşii, noi românii leam răspuns intotdeauna fără ură şi cu iertare. Dacă aceasta nu este adeverat, să-mi citeze dl Rene o altă tară unde atâţia Papadopoli, Philippizi, Pherekizi, Xenopoli sau Follaşi s'au asimilat "rasiştilor" dela faţa locului şi au ilustrat literatura, ştiinţa, politica sau plăcintăria naţionale ca aceşti foşti conaţionali ai dlui Theodosiadis cu care dânsul nu ştie să impartă nici omenia, nici spiritul de echitate, nici elementara decenţă la care oricare altul s'ar fi simţit ţinut.

Era bine deci, era decent ca dl Rene să nu se amestece in neintelegerile, intre, să zicem dl Venetu şi noi. Iar dacă era ţinut neapărat să o facă (din obligaţii oneros contractate), putea să spuie: "Ion Seceleanu minte. Şi iată proba. Ion Seceleanu e prost. Si iată proba. Ion Seceleanu nu stie să scrie şi o cam incurcă pe româneste. Si iată proba". Ce face insă dl Rene? Nu conţestă nimic. Nu aduce nici o probă. Dar se înfurie aşa, de unul singur, şi strigă: "Ai spus că dl Venetu este un ilustru necunoscut şi ca BIRE nu-i o foaie acătarii? Eşti un antisemit, eşti un antigrec. In consecinţă eşti un legionar. Şi fiind legionar, eşti un criminal de rasboi! Ti-o dovedesc in acelaşi număr din BIRE, unde eu, Rene Theodosiadis, decretez pe legionarii din care dta Seceleanu n'oi fi făcând parte, dar asta nu mă interesează, ii decretez, zic, drept criminali de răsboi. Si-i dau afară nu numai din România, ceiace e dreptul meu de vechi eamist, ci şi din Europa. In numele Israelului si al Greciei! Şi, daca vrei să ştii, ii dau afară şi depe mapamond. Pentrucă nu vorbesc numai in numele suscitatelor două naţiuni, ci in acela al marilor puteri". Şi acum, in concluzie, citez textual din Nr. 131 din BIRE: "FRANTA STATELE UNITE SI ANGLIA NU VOR TOLERA". Ştie dl Rene! Care nemulţumit de a fi representantul pentru Occident si Orientul apropiat al Israelului si al Greciei, se erijază acum in portparol al Marilor Puteri.

Nu avem nimica impotriva noului avatar theodosian. Liber este sa vorbească cât o vrea pentru dnii Schuman, Acheson si Eden. Insă, pentru Dumnezeu, să ne lase pe noi, români şi evrei sau români şi greci din Tară, să ne rezolvăm singuri problemele. Si pe unii şi pe alţii ne necăjeşte destul Istoria, ca să mai avem nevoie de nătângele inţepături ale domnului dela BIRE.

ION SECELEANU

TRIBUNA LIBERA

DESPRE LEI, VULPI SI "CRIZA ELITELOR"

Primim din partea dlui Ion Dudescu, agricultor din Partido 4 de Junio (Provincia de Buenos Aires) o interesantă întâmpinare. Referindu-se la articolul "Criza elitelor" publicat de colaboratorul nostru Grigore Manoilescu intr'un precedent număr al "Insemnărilor", corespondentul, cu Machiaveli in mână, işi "permite să nu fie de acord nici cu dl Manoilescu, nici cu Eminescu" in opiniile lor privitoare la această chestiune. Scrisoarea cuprinzând o serie de observaţii originale, ne "permitem" la rândul nostru s'o oferim cititorilor care, in ultimă analiză, sunt judecătorii ultimi ai tezelor ce se atacă sau apără în aceste coloane.

PRIN elită dl. Manoilescu inţelege pe "conducători" sau pe "oamenii mari", a căror spiţă ar fi dispărut, atât la noi cât şi la alte neamuri. In locul lor s'au ivit "conducătorii improvizaţi" rupţi de tradiţiile naţionale sau cu totul streini neamului. Asta pentru prezent. In ceiace priveşte viitorul, dl Manoilescu crede că la liberare şi chiar după această zi atât de aşteptată, ne vor lipsi "cadrele politice, administrative, tehnice şi economice", precum şi "elitele capabile" care să ne conducă. Cei care vor fi scăpat teferi de sub cizma asasină a tiraniei bolşevice, chiar de vor reprezenta certe valori, "nu vor putea radia experienţa lor sufletească". Iar ceilalţi, veniţi din emigraţie, vor fi numericeşte neînsemnaţi iar ca elită lipsiţi de calităţi sufleteşti.

Explicaţia acestei nenorocite stări o găseşte dl Manoilescu in culpa celor care au "selecţionat" cadrele de conducere trecute, atât de lipsite de moralitate şi patriotism. Iar soluţia de salvare pentru viitor nu o vede decât in încredinţarea conducerii "tineretului", acesta nefiind încă "spurcat de păcatele pângăritoare de suflet".

Ne îngăduim să credem că dl Manoilescu se înşală de două ori: când inţelege prin elită pe administratorii politici ai Statului; când opinează că selectarea elitelor ar putea fi încredinţata unui for ad hoc.

Orice societate omenească se compune din conduşi şi conducători. Primii formează masa, ultimii elitele. Elitele sunt de mai multe soiuri: nu numai poltice, ci şi militare, agricole, negustoreşti, muzicale, etc. Intr'adevăr, in fiecare ramură de activitate (şi nu numai in politică) există elite, integrate de cei mai destoinici reprezentanţi ai activităţii respective.

Procesul selecţionării elitelor — in fiecare din nenumăratele activităţi sociale — nu este încredinţat unui for suprem, ci se face in mod spontan, prin selectare naturală. Indivizii urcă sau coboară scara socială a valorilor, potrivit energiei, originalitaţii sau ambiţiei lor. Nu s'a inventat inca un sistem tehnologic de valorimetrie, care să pună note activităţii fiecăruia din indivizii ce trăiesc in diferitele celule atât de variate ale unei societăţi moderne şi să-l aşeze astfel pe fiecare "la locul lui", in anumite alveole din care să nu se mai poata mişca decât atunci când i-o permite norma sistemului.

Elita nu se formeaza decât pe cale naturală, din valorile pe care i le trimite masa, prin jocul liber de cerere şi oferta, specific societăţilor democratic alcatuite.

In interiorul însăşi al elitei distingem — cu Machiaveli — două clase, sau mai bine două faze. Una este faza ultimă, "ajunsă", cristalizată şi potolită, a veritabilei aristocraţii, sau cum o numeşte autorul "Principelui", clasa leilor. Cealaltă clasa vulpilor, este faza premergătoare, a elitei in plin proces de formaţiune, in plină efervescenţă, nesedimentată, veşnic agitată.

Leii — majestuoşi in conştiinţa puterii depline si consolidate pe care o deţin — cumulează forţa şi inteligenţa şi le utilizează in spre binele comun. Işi iubesc ţara, sunt conştienţi de datoriile ce le revin, trăiesc uniţi intre ei şi legaţi de tradiţie, familie şi biserică. In afaceri sunt conservatori şi economi. Linia comportamentului lor este trasată de legea nobilă si nescrisă a caracterului.

Vulpile, dimpotrivă, nu se împiedică de codul atitudinilor nobile. Şirete şi abile, lipsite de scrupule, deslegate de tradiţie, morală, familie sau biserică, iubesc aventura şi riscul. Speculând fără milă, dispreţuind orice fel de regulă, nu au decât un Dumnezeu: progresul, şi o religie: arivismul, ajungerea la rangul şi in clasa leilor. Nepatriotice, sordide, profund antipatice, vulpile nu sunt mai puţin folositoare bunului mers al societăţii, in care, faţă de factorul de stabilitate şi de coeziune intruchipat de lei, reprezintă factorul indispensabil al progresului.

Orice societate işi ridică in mod natural elitele. Trecerea din marea masă anonimă — clasa tăcuţilor — in clasa vulpilor şi de aici in aceia a leilor se face şi TREBUIE SA SE FACA in mod natural. Pentrucă numai libera circulaţie a elitelor (prin absorbirea constantă a elementelor de valoare şi nu mai puţin constanta eliminare a uscăturilor) asigură bunul mers şi sănătatea societăţii.

Dl Manoilescu crede că, dela 1700, Românii trăiesc fără elite. După umila noastră părere se inşală, cum s'a inşelat, in această privinţă, şi Eminescu, pe care-l citează. Societatea românească, şi inainte şi dupa 1700, a avut elitele ei, corespunzătoare culturii şi stării de evoluţie politică şi economică ale vremii. Fără elite neamul ne-ar fi dispărut. Poporul nostru insă a trăit, a muncit, a progresat. Structura elitelor a rămas neschimbată. Ceiace s'a modificat, faţa de anul reper 1700, a fost conţinutul lor. Şi această modificare trebuia să se producă, pentrucă altfel societatea noastră s'ar fi pietrificat şi ar fi dispărut.

In epoca feudalismului românesc, elita noastră aristocratică

se forma pe temeiul curajului, fizic sau moral. Boerii noştri erau vitejii din răsboaie şi venerabilii "Voda da, dar Hâncu ba" din răstimpurile de pace. In umbra boerilor-lei trăiau vulpile: răzeşii, negustorii, meseriaşii de elită. Tendinţa lor primordială era "să se chivernisească", adică să intre in clasa boerilor, şi circulaţia lor, deşi foarte lentă, din cauza piedicilor de ordin feudal, se făcea totuşi şi primenea clasa boerilor dacă nu cu sânge nobil, cu sânge proaspăt.

Dupa 1829 economia noastra rurală de tip feudal s'a transformat. Deschiderea Strâmtorilor i-a deschis drumul către debuşeurile mondiale. A rămas rurală, dar a incetat de a mai fi feudală. N'am mai produs grâne in circuit inchis, ci pentru nevoile comerţului exterior, integrându-ne in economia liberă de schimb a Europei. Repercusiunea in planul elitelor a fost rapidă şi pozitivă. Atât leii cât şi vulpile şi-au consolidat poziţiile, accelerându-şi ritmul de circulaţie.

Deabia la sfârşitul veacului trecut aristocraţia noastră pentru raţiuni pe care e locul să le enumerăm aici, a început să dea semne de slăbiciune. Leii, cam ştirbi şi cu coamele mâncate de molii, işi pierdeau treptat increderea in forţa şi inteligenţa lor. Depăşiţi de cursul normal al evoluţiei naţionale, au avut lungi momente de eclipsă. Obosiţi, nu au mai putut să urmeze ritmul viu al culturii, al civilizaţiei, al procesului de educaţie in care Romania se gasea din plin angajată. Le era mai uşor să asimileze alimentele predigerate şi uşor descompuse ale culturii şi civilizaţiei occidentale, deja sedimentată. S'au indepărtat astfel — cum foarte bine observă dl Manoilescu — de limba părintească şi, fatal, s'au detaşat treptat de familie, de tradiţie, de naţiune. Inevitabil si-au pierdut in bună parte inteligenţa creatoare şi curajul de a folosi forţa pe care încă o mai aveau. Expropierea moşiilor a venit sa agraveze şi să precipite procesul de anemiere a clasei leonine, in favorul vulpilor (pe nemţeşte — etimologic, dacă nu semantic — Wolf), care, in buna parte reprezentate prin aluviuni străine, erau pe punctul de a se substitui

aristocrației noastre naționale.

Din această primejdioasă letargie a conștiinței naționale nea dișteptat Răsboiul cel Mare, cu actualizarea in constiința națională a valoriior de intens si lucid patriotism. Patriotism spontan insă și nediriguit de nimeni.

Acționând din inalt ordin regal, opera unor Maniu, Vaida, Goga, Inculeț nu ar mai fi avut valoare. Comandată de Monitorul Oficial, "Naționalitatea in Artă" nu ar fi găsit nici un ecou. Impusă de Statul Major, cruciada lui Nicolae Iorga s'ar fi stins fără urme. Acești șefi de generație insă, ieșiți din competițiunea liberă, au reușit, prin valorile vehiculate, să lărgească sfera libertății. Maniu a făcut să sară bariera frontierelor artificiale, Iorga a rupt lanțurile cosmopolitismului invadator, A. C. Cuza si Corneliu Codreanu (care nu-s numai ai Dv. ci și ai noștrii ai tuturor) ca și Brătienii (care ar trebui să devină și ai Dv.) au rupt cătușele ideologice și economice care, și ele, impiedicau libera circulație a elitelor.

Evident, intre cele două răsboaie, spectacolul pe care l-a dat, la noi in țara, circulația elitelor nu a fost dintre cele mai edificante. Si Dv. dela "Insemnări" v'ați făcut o specialitate in a trasa, cu multă atenție stilistică pentru contraste, portretul sumbru al epocei de falsă democrație, unde cei buni pătimeau in mizerie sau in inchisori, iar cei răi se lăfăiau, precum trădarea, "cu Regele la masa". Nimic nu e mai puțin cert. Dacă generatia Dv. a suferit este tocmai pentrucă, mai mult ca oricare alta, a știut să suscite un puternic curent ascensional, a știut să creeze elite. Si nu mă refer numai la Mișcarea Dv. legionară, despre care trebuie să recunosc că a ingroșat sensibil elitele politice și spirituale ale Țării, ci la toate domeniile de activitate: Universitatea, literatura, știința, muzica, industria, presa, armata, etc. s'au imbogățit cu o pleiadă de elemente strălucite, care nu erau forțamente legionare. Ceiace probează că și in afara Miscării, procesul de selecționare se petrecea viguros și cu incontestabile rezultate, ceiace probează in special că intreaga noastră societate, "cu exceptia supremei conduceri", era sănătoasă. Merg mai departe. Chiar astăzi, in ciuda sumbrelor perspective deschise de dl Manoilescu, elitele noastre sunt prezente si active. Atât in țară, cât și in exil.

Ce sunt, intr'adevar, in Tara, reacționarii, fasciștii, culacii, burghezo-moșierii, "trădătorii", etc. pe care de șapte ani regimul, in ciuda sistemului feroce de uniformizare, ii denunță in continuu, ii arestează, ii trimite la Canal, ii asasinează in beciurile polițiilor, ii prăjește in Crematorii? Dovadă palpabilă că elita naționala nu numai că persistă, dar este in permanent proces de refacere. Rusul ne poate amputa teritoriul, ne poate decima numeric, dar nu poate distruge elitele noastre, care-s cu atât mai valoroase, cu cât este mai anevoios procesul formării lor. In termeni machiavelieni, in Tară a dispărut de pe planul național elita vulpilor, intrată in serviciul dușmanului, ca să rămână, călită și purificată in chinul greu al incercărilor, "elita sublimă a adevăratei aristocrații românesti, aceia a spiritului de jertfă și de solidaritate".

In exil, in ciuda campaniilor duse de presa Dv., elita nu este in criză! Cu Machiaveli in mână trebuie sa recunoaștem că vulpile proliferează: neliniștite, agitate, lipsite de scrupule. Dar active. Si activitatea lor — prost inspirată, incoerentă, contradictorie — nu este totuși dovada elanului vital ce le animă? Roiu sgomotos și agitat, diverșii ligiști, comitarzi, culturali, legionari, "mexicani", etc. nu asteapta d e c â t momentul, prilejul sau omul providențial, in jurul căruia să se grupeze, organizându-se in linii coerente de forță. Vina esta a vulpilor, dacă din sânul lor nu a ieșit incă, scuturându-și viguros coama in vântul proaspăt al libertății, leul convingător pe care toți il așteptăm.

ION DUDESCU

REVISTA PRESEI

VOLTAIRE: Je ne partage pas votre opinion mais je donnerais ma vie pour défendre votre droit de l'exprimer.

Cronica Românească, Nr. 4

De reținut din numărul actual studiul lui Caragiale, in care, cu citate pe două coloane din opera scriitorului și din "prelucrarea" ei de către SCÂNTEIA, se demaschează procedeul comunist de desănțată exploatare a numelui și operei marelui scriitor, in sordide scopuri de partid. Un document important asupra Basarabiei reproduce cifrele in legătură cu populația, agricultura, idustria, bogățiile și comerțul provinciei răpite. — Alt document ne aduce cifre referitoare la actuală situație a minoritarilor. Minoritarii trăiesc,ca și noi, sub același regim de teroare,deși oficial cele șapte minorități organizate au comitetele lor democratice (armean,evreiesc,grec, anti-fascist german, ruso-ucrainian, sărb, tataro-turc, maghiar). scoli (1.582 maghiare, 355 germane 94 ucrainiene), gazete și un număr "amețitor" de publicații (4.500 de titluri cu un tiraj de 23.000.000).

La Nation Roumaine, Nr. 87.

D. N. Ciotori demonstrează, cu numeroase exemple, că cinismul, lipsa de scrupul, infamia Sovietelor își găsesc demne precedente in Rusia țaristă.

Intr'o dare de seama plină de uluitoare candoare, un cronist rezumă depoziția dlui Vișoianu la procesul "Internationalei Trădătorilor". Dl Vișoianu mărturisește a fi așteptat la Cairo agrementul Sovietelor la condițiile "tehnice, militare si altele" ale loviturii de Stat "ce trebuia să aducă schimbarea pozitiei militare și colaborarea cu armatele aliate". Dl Vișoianu spue textual: "Am așteptat o zi, două, trei, nouă, trei săptămâni, sapte săptămâni. Răspunsul nu venea". Și răspunsul nu a venit niciodată. "Atunci, continuă actualul președinte al Comitetului National, Rușii ne dând nici un fel de răspus, "lovitura de Stat a fost dată de România singură, prin propriile sale forte". Și fără nici o garanție dela Soviete! Aceștia erau oamenii in mâinile cărora se găsea soarta Țării! De ce să ne mai mirăm ca ni s'a intâmplat ceiace ni s'a intamplat?

Poate însă dl Vișoianu nutrea nevinovate iluzii la adresa spiritului de echitate sovietic? Nici una, pentruca iarăși ne-o mărturiseste personal, in acest stil direct in care nu știm ce să admiram mai mult, candoarea sau inconstiența: "La intrebarea mea dece vor Basarabia, care-i doar o provincie romăeasca, consilierul ambasadei sovietice dela Cairo mi-a răspuns: Vrem Basarabia, pentruca avem un criteriu istoric. Tot ceiace a aparținut odată Rusiei, trebuie să se intoarcă la Soviete.

"Dar, replica dl Visoianu, Bucovina de Nord nu v'a aparținut nicidata. Răspunsul rusului: Păi să vezi, avem patru criterii: criteriul istoric, economic, geografic si strategic". Cu fin humor britanic, când in joc era insăsi viitorul Țării, dl Vișoianu i-a răspuns: "Cu sistemul acesta puteți ajunge până la Finister".

Repetăm: nu reproducem acese texte nici din "Chemarea", nici din "România", ci din insăși oficiosul dlui Vișoianu. Autorul reportajului de altfel este convins că-i aduce un real serviciu stăpânului, despre care ne asigură că "il parle avec autorite" și că reuseste "să ridice tonul desbaterilor". Orice comentariu ni se pare inutil. Săraca Ttaru!

Chemarea, Nr. 2.

Dl Pamfil Șeicaru semnează un foarte serios studiu asupra partidului comunist român, a cărei evoluție o urmăreșțe dela 1903 până la 1944. Dupa dl Șeicaru senzationala ascensiune la putere a unui partid care nu reprezenta -- nici ca organizație, nici pe plan electoral — nimic, se datorește "confuziei partidelor burgheze care, in inconștiența lor,i-au deschis drumurile spre posturile de comandă ale Statului". "Constituirea blocului național-democrat prin introducerea comuniștilor a fost o mare greșală: ei primeau implicit nu numai o legitimare politică, dar obțineau, in acelaș timp,o viitoare participare in guvern".

"Partidul comunist a fost instalat la putere de inconștiența clasei politice românești. Nu s'a desvoltat prin lupte, nu a cucerit puterea, a fost invitat, ceva mai mult, a fost solicitat. De aici o creștere artificială a partidului comunist si lipsa lui do consistență organică. Această creștere artificială face ca Moscova să fie nesigură in ceiace privește tăria partidului comunist din România și capacitatea lui de a se infrunta cu forțele nationale care mocnesc in adâncimi".

SUB CERUL ARGENTINEI

Doctrina Peronista

Cu prilejul deschiderii celui de al 86-lea Congres National, in ziua de 1 Mai, preşedintele Perón a prezentat un bilanţ al guvernărei de 6 ani, subliniind in acelaş timp elementele esenţiale ale doctrinei "Justiţialiste".

Extragem, in special pentru cititorii noştri din alte ţări, câteva crâmpeie din discursul prezidenţial, regretând că lipsa de spaţiu nu ne permite să reproducem citate mai ample din interesanta fixare de poziţii şi program ale Justiţialismului.

— "Grandoarea naţiunilor este tranzitorie şi efemeră dacă nu se construeşte pe bazele unui popor demn, fericit şi satisfăcut".

— "Deoparte individualismul capitalist supunea oamenii, popoarele şi naţiunile voinţei omnipotente, reci şi egoiste a banului. De altă parte, colectivismul, in spatele unei cortine de tăcere, supunea oamenii, popoarele şi naţiunile puterei strivitoare şi totalitare a statului. In toate părţile lumii, naţiunile, popoarele şi omul care le formează suportau fără credinţă şi fără speranţe, ca sistem de viata şi de muncă, exploatarea de către ban sau de către stat".

— "Justiţialismul tinde să ne elibereze de capitalism fără a cădea in ghiarele inăbuşitoare ale colectivismului".

— "Lumea viitorului se va construi pe bazab naţiunilor socialmente juste, economicamente libere şi politiceşte suverane, sau va fi iremediabil distrusă".

— "Conducereva economică trebue sa se realizeze impreună de către guvern şi de către cei interesaţi, care sunt producătorii, comercianţii, industriaşii, muncitorii şi chiar consumatorii, adică, de către guvern şi de către "poporul organizat".

— "Noi credem că bogăţia este un bun individual care trebue să indeplinească şi o functiune socială pentru că este in acelas timp şi un bún social... Acest concept justiţialist asupre bogăţiei este fundamentul doctrinal al economiei sociale care prin postura ei constructivă şi prin principiile ei, infruntă capitalismul decadent şi reacţia extremistă a colectivismului".

* * *

Sergiu Celibidache ★

Cu aceiaşi puternică personalitate şi inegalabilă măestrie, Sergiu Celibidache a condus in ultimile săptămâni 4 concerte la Teatrul Colon din Buenos Aires.

Primul, dedicat in intregime muzicii lui Beethoven, a dat publicului o strălucită interpretare a marelui compozitor, culminând cu simfonia 5-a in do minor, care s'a bucurat in mod special de aplauzele auditorilor.

In al doilea concert s'a executat muzică de Tauriello, Blacher, Ravel si Brahms. Sensibilitatea dirijorului a ştiut să pună nuante deosebit de fine in minunatele basme din "Ma mere, l'oie" de Ravel.

Concertul al treilea, compus din autori francezi, ne-a dat prilejul să ascultăm o colorată interpretare a lui Milhaud, Ravel, Debussy, şi Roussel.

In ultimul concert, "festival al muzicii slave" su fost alesi Stravinsky, Rachmaninov şi Tschaikovsky pentra ca nävaincul talent a lui Celibidache să poată din nou fi pus in relief.

Dela Buenos Aires Sergiu Celibidache pleacă sa dirijeze la Roma, insoţit de bunele noastre urări atât de meritate prin mănuncriul de calităţi excepţionale care-l duc pe drumul gloriei.

* * *

Stiri ★

De 10 Mai se va celebra la biserica româna din calle Canning un Te-Deum, după care intreaga asistenţa este invitată de dl ministru plenipotenţiar Radu Cutzarida să ciocnească un pahar de vin in locuinţa d-sale.

* * *

Cu prilejul slujbei ce se oficiază la 10 Mai, se va sfinţi un drapel românesc donat de dl Ştefan Toculescu.

* * *

Prietenul şi colaboratorul nostru dl Grigore Manoilescu s'a imbarcat pentru Europa, unde va rămâne două luni. In timpul absenţei d-sale, activitatea "Cărţii Pribegiei" va fi condusă de dl Ion Popa, la Valle Hermoso.

INSEMNARI Nº 7 — Mai 1952
RegProp. Intel. 371931
Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.
Administratia: D. Nicolau, calle Zanartú 762, Dto. 1.
Trimiteri de abonamente se fac pe adresa administraţiei.

Artes Gráficas Pannonia — Caseros 3348. Olivos (Prov. Buenos Aires)

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	4.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franta	Fr.	35.—	U. S. A.	Doll.	0.19
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.